

»For at afskrækkelsen kan virke, må den indeholde to elementer: En tilstrækkelig *militær evne* og *politisk vilje* . . . Det er denne sammenkædning og de krav, der dermed stilles til våbnene og de politikere, der skal bruge dem, som NPG-gruppen især beskæftiger sig med. Den tilstrækkelige militære evne betyder, at NATO's politikere må råde over det minimum af atomvåben, der kan bruges i enhver forudsigelig situation. Våbnene må være af en sådan beskaffenhed, at de ikke begrænser politikernes handlefrihed. Politikerne skal kunne udvælge netop det våben, der f.eks. i størrelse og rækkevidde og rent tidsmæssigt passer til situationen. Den selektive brug betyder altså en velovervejet, begrænset og nøje tilpasset anvendelse af atomvåben . . . Samtidig må våbnet ikke lede til den misforståelse, at NATO ønsker at indlede en begrænset atomkrig. (Man vil altså forsøge at opnå samme virkning, som politiet opnår ved at affyre et varselsskud).«

Senere i samme pjece fremgår det, at det er »ønskeligt, at flere NATO-lande har atomvåben stationeret«, og at landene »stiller basefaciliteter og enheder til rådighed« for atomstyrkerne, da »det understreger NATO-solidariteten« og medvirker til at »dele byrden og risikoen ved den atomare evne«.

Det danske forbehold imod atomvåben indgår ikke i NPG's planlægning

I den offentlige debat om NPG har det været nævnt, at det var særlig vigtigt, at Danmark som medlem havde mulighed for at få indsigt i planerne og for at gøre sin indflydelse gældende.

Men ingen af argumenterne holder. For det første har end ikke Folketinget nogen som helst indsigt i planerne, der er tophemmelige, også for den del, der direkte angår dansk område. For det andet har de danske repræsentanter i NPG altså brugt deres plads

heri til at støtte denne politik, som strider imod såvel 30 års dansk atomvåbenpolitik som en lang række folketingsvedtagelser gennem de sidste 6 år.

Selv om der i Danmark er et flertal for at afvise såvel førstebrug af atomvåben som stationering af atomvåben på dansk område – også i krigstid – indgår dette ikke i NATO's planlægning.

Direkte adspurgt om, i hvilket omfang folketingsflertallets afvisning af atomvåben i Danmark også i krigstilfælde havde nogen indflydelse på NATO's forsvarsplanlægning, svarede lederen af Føhrungsschule der Bundeswehr en folketingsdelegation: »Hvorfor skulle vi planlægge, som om I ikke vil modtage atomvåben i krise og krig? I har jo siddet med ved bordet og deltaget i planlægningen og beslutningerne og har aldrig protesteret. Så hvorfor skulle vi planlægge ud fra andre retningslinjer end de i NATO vedtagne? De er også godkendt af de danske repræsentanter.« Og han *kunne* have tilføjet: »I over jer i brugen af atomvåben, jeres officerer lærer procedurerne for at tilkalde dem, og for resten er det en dansk officer, som fra Ravnstrubbunkerens har den operative kommando over de atomvåben, der ligger i Slesvig-Holsten, og hvor alle de jyske styrker skal kæmpe.«

Dansk deltagelse i NPG involverer os dybt i en politik, som er i direkte modstrid med den politik, som Folketingets flertal har givet udtryk for.

Brugen af atomvåben er en forbrydelse mod menneskeheden

Enhver fremstilling af, planlægning for brug af eller faktisk anvendelse af atomvåben er en forbrydelse mod menneskeheden. Danmark bør derfor ophøre med at deltage i NATO's atomplanlægningsgruppe, og de danske embedsmænd i NPG's stabsgruppe bør omgående kaldes hjem.